

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Net Insight AB (Sztokholm, Szwecja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 20 września 2007 r. w sprawie R 1428/2006-2, uchylenie decyzji o odrzuceniu zgłoszenia dla wszystkich usług należących do klas 37 i 42 oraz objętych odrzuceniem zgłoszenia usług z klasy 35 oraz zezwolenie na rozpatrzenie zgłoszenia w odniesieniu do wszystkich usług objętych publikacją zgłoszenia;
- obciążenie OHIM i innych uczestników własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Insight” dla usług z klas 35, 36, 37 i 42 — zgłoszenie nr 3 309 002

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Net Insight AB

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy i krajowy znak towarowy „NET INSIGHT” dla towarów i usług z klas 9, 37 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie i częściowe odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza nie określiła w sposób prawidłowy dominujących i odróżniających elementów wcześniejszego znaku towarowego i nie wzięła pod uwagę wszystkich elementów właściwych przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów i usług. Ponadto, Izba Odwoławcza nie uwzględniła wszystkich czynników właściwych do dokonania całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2007 r. — Notartel przeciwko OHIM — SAT.1 SatellitenFernsehen (R.U.N.)

(Sprawa T-490/07)

(2008/C 64/75)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Notartel SpA — societa' informatica del Notariato (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Bosshard i M. Balestriero)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: SAT.1 Satelliten Fernsehen GmbH (Berlin, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 października 2007 r. w sprawie R 1267/2006-4 w części, w której uwzględniono w niej wniesiony sprzeciw;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 października 2007 r. w sprawie R 1267/2006-4 w części, w której uwzględniono w niej sprzeciw w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego w klasie 38;
- w każdym przypadku, odrzucenie wszelkich przyszłych odwołań lub wniosków poprzez wydanie rozstrzygnięcia skutecznego wobec wszystkich stron postępowania zakończonych zaskarżoną decyzją, które nie biorą udziału w niniejszym postępowaniu;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „R.U.N.” (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1.069.863) dla usług z klas 35, 38 i 42 w zakresie, w jakim mowa o nim w niniejszej sprawie).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: SAT.1 Satelliten Fernsehen GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny krajowy i wspólnotowy znak towarowy „ran” dla towarów i usług z klas 9, 35, 38, 41 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania w części odnoszącej się do niektórych usług z klas 38 i 42.

Podniesione zarzuty: Zaskarżona decyzja zawiera logiczną sprzeczność. Izba Odwoławcza przywołała w niej szereg prawidłowych zasad prawnych, które uznała za wiążące przy ocenie podobieństwa oznaczeń oraz towarów lub usług na potrzeby zbadania, czy występuje podstawa odmowy rejestracji wymieniona w art. 73 część pierwsza rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, lecz następnie zastosowała ona zupełnie inne kryteria dla oceny badanego przypadku. Ta logiczna sprzeczność stanowi zatem bądź to naruszenie prawa polegające na zastosowaniu innych zasad prawnych niż te (właściwe), które zostały wymienione w uzasadnieniu decyzji, bądź wewnętrznie sprzeczne i niedostateczne uzasadnienie decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2007 r. — CB przeciwko Komisji

(Sprawa T-491/07)

(2008/C 64/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Groupement des Cartes Bancaires (CB) GIE (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Georges, J. Ruiz Calzado, É. Barbier de La Serre, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 5060 wersja ostateczna z dnia 17 października 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/D1/38606 — GROUPEMENT DES CARTES BANCAIRES „CB”) w sprawie przepisów taryfowych w zakresie przystąpienia do Groupement (grupy) obowiązujących nowych członków, jak również w sprawie mechanizmu zwanego „budzikiem dla śpiących” mającego zastosowanie do członków Groupement, którzy nie rozwinęli znaczącej działalności kart bankowych od momentu ich przystąpienia.

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca przytacza sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy jest oparty na naruszeniu art. 81 WE i zasady równego traktowania, jak również na braku uzasadnienia z powodu podnoszonych uchybień w przyjętej przez Komisję metodzie analizy przepisów i rynków, jako że jej zdaniem Komisja nie wzięła pod uwagę wizji całości, całokształtu istotnych danych ani konkretnych ram, w których zostały one wydane i w których wywołują one swoje skutki.

Po drugie, strona skarżąca powołuje się na zarzut oparty na naruszeniu art. 81 ust. 1 WE z powodu naruszenia prawa, błędów faktycznych i błędów w ocenie, jakich w jej opinii Komisja dopuściła się w trakcie badania przedmiotu przepisów, które zostały jej notyfikowane. Uważa ona, iż Komisja naruszyła obowiązek zbadania celu decyzji związku przedsiębiorstw i nie wykazała, że ten cel jest antykonkurencyjny.

W zarzucie trzecim strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja narusza art. 81 ust. 1 WE, również z powodu naruszenia prawa, błędów faktycznych i błędów w ocenie, jakich jej zdaniem Komisja dopuściła się w trakcie badania skutków przepisów, które zostały jej notyfikowane.

Tytułem ewentualnym skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła art. 81 ust. 3 WE w trakcie badania możliwości zastosowania czterech przesłanek wymaganych do tego, by można było skorzystać z wyłączenia.

Zarzut piąty przytoczony przez stronę skarżącą jest oparty na naruszeniu zasady dobrej administracji wynikającym z podnoszonych opuszczeń, sprzeczności i przeinaczenia niektórych z jej argumentów w zaskarżonej decyzji.

Zarzut ostatni jest oparty na naruszeniu zasad proporcjonalności i pewności prawa.